

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliæ Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

94. An ad dispensandum in interstitiis a Diaconatus ad Presbyteratum sit
necessaria vtilitas, & necessitas Ecclesiæ copulatione? Et apponuntur
quinque causæ, vt ex qualibet earum possit Episcopus cum ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76405](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-76405)

Hucusque P. Santorus: sed stante praxi S. Poenitentiarie non recederem ab affirmativa sententia, quam etiam communiter tenent Doctores.

RESOL. XCII.

Quia causa sit sufficiens, ut Episcopus possit dispensare in interstitiis ordinum Presbyteratus?

Et notatur, quod recipiens Ordines non seruatis temporum interstitiis absque dispensatione, non iuridit in suspensionem, neque in irregularitatem, neque Episcopis illum ordinans?

Et obseruantur facultatem remittendi interstitia concessam Episcopo ex causis transire in capitulum seu eius Vicarium Sede Vacante, quando tamen ex Decretis Concilij potest concedere licentiam ordinandi?

Et docetur solos Generales Societatis Iesu, & ab ipsis deputatos posse ex Bulla Greg. XIII. dispensare cum suis subditis Regularibus in interstitiis?

Et an ceteri Superiores Regulares possint quemadmodum Episcopi seff. 25. Trid. cap. 11. & 13. dispensare super temporum interstitiis cum suis subditis? Ex part. 4. tr. 4. & Misc. Ref. 209.

qn. 25. & Laurentius de Franchis de controuerfis inter Episcopos, & Regulares, ponunt declarationem sacre Congregationis tenoris sequentis: An Superiorum Regularium possint quemadmodum Episcopi, vt in seff. 25. Trid. c. 11. & 13. dispensare super temporum interstitiis cum subditis suis? Sacra Congregatio censuit, Superiorum Regularium non posse dispensare super interstitiis Regularium ordinandorum, sed id pertinere ad Episcopum ordinantem, qui tamen quod causam dispensandi iudicium suum formare debet ex attestatione superiorum Regularium.

4. Et tandem nota, quod recipiens Ordines non seruatis temporum interstitiis absque disputacione non iuridit in suspensionem, neque in irregularitatem. Ita Laurentius vbi supra, quest. 32. fol. 84. Campanili in divers. ins. Canon. rubr. 6. cap. 3. num. 13. & alij; quos citat, & sequitur Babosa loco citato cap. 13. num. 12. neque Episcopum illum ordinantem, Babosa num. 11.

*Sup. hoc in Ref. nos. p. 2.
terita, & in
alii eius
prima nos.*

*Sup. contento in hoc §.
Supra in Ref.
89. §. vii. &
in tom. i. tr.
5. Ref. 45.*

RESOL. XCIII.

Quae causa requiratur ad dispensandum in interstitiis pro Sacerdotio assumendo? Ex part. 6. tr. 8. & Misc. 5. Ref. 23.

§. 1. Respondeo, utilitas vel necessitas Ecclesiae; sed ego adnotaui aliqua quoad hoc in part. 4. tr. 4. refel. 109. nunc vero non deseram apponere verba Ioannis Baptista Tiberij Societatis Iesu, quia Codex non amplius inuenitur, sic igitur afferit in instrucl. pro Ordinandis, cap. 8. quæst. 3. vbi sic ait. Quamvis Sorbo ex S. Antonino 3. part. 1. 14. cap. 16. §. 18. necessitatem Ecclesiae dicat esse, cum non sunt alij, qui ordinentur, & Ecclesia indiget Ordinatis: Utilitatem, cum, est si sunt alij, Ecclesia tamen indiget. Hie tamen videatur nimius rigor; & S. Antoninus loquitur de causa sufficiente ad cogendos clericos ad Ordines sumendos: Minor autem sufficit ad dispensandum. Quare hoc iudicium arbitrio Episcopi remitterendum est. Neque enim requiritur necessitas extraordinaria, aut publica, vt etiam notauit Babosa 2. p. allegat. 8 n. 5. Sed etiam eminent doctrina, vel morum probitas, & ordinandi merita sufficere videantur, spectat enim ad Ecclesiae utilitatem, & necessitatem, vt eorum ratio habeatur, quibus ipsa eget, vt ait Vasquez citandus.

2. Immo valde probabile existimo particulam, ac, qua habetur in cap. 14. sumendum esse disiunctivè, non copulatiue; cum enim in aliis dispensationibus etiam maiori momenti, sèpè sufficiat Ecclesiae utilitas; immo, & ipsius dispensatio, non appetere cur hic non sufficiat. Aut certè verbum, necessitas, latè sumendum propter magnam importat utilitatem: & ita videatur velle Vasquez 3. part. dispa. 246. num. 50. & Filiius trid. 9. num. 3. versic. 5. Et putari posse Episcopum absque scrupulo dispensare cum eo, qui causa studiorum, vt in his magis proficiat, postea distulit Sacrorum Ordinum fulceptionem, quia Ecclesiae summoperè vires & necessarij sunt docti Ministri. Et hæc omnia dicta volo secundum mentem Tiberij.

RESOL. XCIV.

An ad dispensandum in interstitiis à Diaconatu ad Presbyteratum sit necessaria utilitas, & necessitas Ecclesiae copulatiue?

Et apponuntur quinque causæ, vt ex qualibet earum possit

*Sup. hoc in §. 1. C*oncilium Tridentinum seff. 25. cap. 11. & 13. *C*ui Episcopus dispenset in interstitiis, requiri potest utilitatem, vel necessitatem Ecclesiae, que quando adhuc, vel non, remittit Episcopo iudicandum: sed Doctores ut ploratum non explicit in particulari, quando Ecclesiae utilitas, vel necessitas postulat, vt quis ordinetur non seruatis temporum interstitiis, ut dispensari possint Episcopi: qui quidem hoc in casibus contingentibus scire cupiunt, & ideo quia casus est quotidianus, ponam hæc verba P. G. sparis Hurtadi de Sacram. tract. de Ordine, difficult. 23. *S*ic afferentes: *I*udicio Episcopi relinquitur, vt in interstitiis dispenset, prout necessitas, vel utilitas Ecclesiae postulauerit, quæ verè postulat ut ordinetur, qui habet beneficium: aut Capellaniam cum obligatione celebrandi Sacrum, & etiam (vt Congregatio Cardinalium declaravit) ut ordinetur qui in literis, aut in virtute magnos fecit protactus, quia is ordinatus erit utilis Ecclesiae. *I*ta ille. Vide etiam Hieronymum Rodrig. in compend. qq. regul. ref. 106 n. 23. & Bartolam in collect. DD. super Concil. Trid. seff. 23. c. 14. n. 2. afferentes, hanc necessitatem, & utilitatem moraliter debere pensari, non enim in puncto indubitate constitutum: sed recipere debent eam latitudinem, quæ in aliis rebus moralibus arbitrio boni viri attendi solet.

2. Obscurandum est etiam hæc, facultatem remittendi interstitia concessa Episcopo ex causis supradictis transire in Capitulum, seu eius Vicarium Sede Vacante, quando tamen ex decretis eiusdem Concilij potest concedere licentiam ordinandi. Ita sacra Congregatio, teste Armendatio in addit. ad recopilat. legum Navarræ lib. 1. tit. 18. leg. 7. de Episcopis, num. 57. & Marta de iuris d. part. 2. cap. 9. num. 13. cum Homobono de Bonis vbi supra.

3. Nota etiam, Hurtadum vbi supra affirmare solos Generales Societatis Iesu, & ab ipsis deputatos posse ex Bulla Gregorij XIII. dispensare cum suis subditis Regularibus in interstitiis, tamen alij hoc priuilegium ad alias Religiones extendunt. Vide Suarez de Relig. tom. 4. tract. 8. lib. 2. cap. 12. annum. 21. cui addi Villalobos, & Ioan. de la Cruz, quos ego ipse citavi in 3. part. tract. 2. refol. 32. Verum hoc definamus hæc adnotare, quod Homobonus in confut. cas. conscient. tom. 2. part. 5. respons. 211. Tamburinus de iure Abbat. tom. 2. disput. 2. Tom. II.

possit Episcopus cum predicitis dispensare.
Et an ad minores Ordines, & Tonfuram merè arbitriū
Episcopi sufficiat ad dispensandum?
Et docetur p̄ se Episcopum eodem die primam Tonfuram,
minores Ordines, & Subdiaconatum conferre.
Et notauerit Episcopum non posse dispensare ab interstitiis
familiarem suum alias non sibi subditum.
Et aduerterit posse Regulares omnes ex privilegio obi-
que extra tempora à iure statuta ab Episcopis
ordinari, & quibusvis Ordines initiari? Ex part. io.
tr. ii. & Misc. 1. Ref. 10.

Svp. hoc in §. 1.
diibus pre-
cedentibus
Ref.

Causa est practicabilis. Suppono quod cau-
sa dispensandi in interstitiis due referun-
tur à Tridentino, s̄eff. 23. cap. 11. 13. & 14. de reform.
nempe necessitas & utilitas particularium Ecclesi-
arum. Per Ecclesie utilitatem intelligit, quando pau-
ci sunt Ministri Ecclesiastici idonei: & tunc vi-
tale est Ecclesia aliquos ordinare ad Ecclesie ministe-
riū, & maiorem etiam ornatum, ac splendorem.
Per necessitatem intellexit, quando deficerent Mini-
stri, nec possent suppleri per iam ordinatis Ecclesie
onera, tam in Missarum celebratione, quam in aliis
Ecclesiasticis ministeriis; sed iudicare quānam sit
Ecclesie utilitas, aut necessitas, Episcopi arbitrio re-
linquitur.

2. Hoc supposito, ad questionem propositam
affirmatiū responderet Castrus Palau tom. 4. tral. 27.
panct. 13. num. 7. Marchinus de sacram. ordin. tral. 2.
part. 2. cap. 3. num. 2. vbi sic ait: Debet Episcopus maio-
rem causam utilitatis, aut necessitatis expostulare
in eo cum quo dispensaret in interstitiis à minoribus
ad Subdiaconatum, vel à Diaconatu ad Presbyte-
ratum, quām à Subdiconatu ad Diaconatum, quod
etiam Concilium ponderasse videtur: nam vbi cap.
ii. in aſcensu à minoribus ad Subdiaconatum me-
minit Ecclesie utilitatis, aut necessitatis disiunctiue,
postea cap. 13 agens de promouendo à Subdicona-
tu ad Diaconatum, dispensationem ab huiusmodi
interstitiis soli Episcopi arbitrio relinquit. Sed cap.
14. agens de promouendo à Diaconatu ad Presbyte-
ratum, utramque causam copulatiue his verbis exe-
git. Ad Presbyteratus ordinem non affumatur, nisi qui
ad minus per annum integrum in Diaconatus ministran-
erint, nisi ob Ecclesie utilitatem, ac necessitatem alius
Episcopo videatur. Vbi vides, Concilium in Presbytera-
tum vñm esse particula copulante: at in aſcensu à
minoribus ad Subdiaconatum, vñm fuisse particula
aut, que significat disiunctionem, ut multo maio-
rem in Presbyteratu fucipiendo, quām in aliis Ord-
inibus dispensationis causam exigendam deuoraret.
Ita Marchinus, Bonacina etiam de sacram. diff. 8. 9. 15.
panct. 6. num. 2. grauiorem causam putat requiri in
dispensatione interstitiiorum inter Diaconatum, &
Sacerdotium, quām inter ceteros Ordines: nam
Tridentinum in dispensationibus interstitiiorum in-
ter minores Ordines requirit solum arbitrium Epi-
scopi; in dispensationibus verò interstitiiorum inter
minores, & maiores Ordines exigit necessitatem, aut
Ecclesie utilitatem, ac tandem in dispensatione in-
ter Diaconatum, & Presbyteratum postulat Ecclesie
utilitatem, & necessitatem. Unde colligit Bonacina
non sufficere utilitatem, requiri etiam necessi-
tatem propter particulam, Et, coniuncti-
uam.

3. Sed Dicastillus de sacram. tom. 1. tral. 6.
diff. 1. dub. 23. num. 351. docet, quantum attrinet ad
minores Ordines, & Tonfuram merè arbitrium
Episcopi sufficere, dummodo non sit causa, que
rationabiliter cogat ad negandum: nimirum docet,
Principium Ecclesiasticum etiam in his rebus

posse gratia prosequi, & fauores accedentes, & po-
stulantes, alioquin non indigños. Ideoque mentio
Concilium hoc permisit arbitrio Episcopi, maxi-
mè quando ordinandi sunt aliunde vententes ex
alii oppidis, seu locis eiusdem Diocesis: nec enim
oportet illos cogere pro vnoquoque gradu ex pa-
tuor minoribus ire, & redire: aque ad somnum
hac solum causa (si causa requiritur) sufficiens
est. Quod verò attrinet ad minores Ordines, nihil
placeat maiori consideratione opus esse ab scien-
dam eam gratiam non expectando interstitiis suffi-
cit tamen, etiam inter Diaconatum, & Presbyte-
ratum, sola utilitas, etiam non sit necessitas: illa
enim particula coniunctiua, Et, non solum copu-
latim, sed distributim potest sumpta ut suffici
tias, & sufficiat necessitas, ut alteruta polluant
sit: quidquid in contrario sentiant aliqui, nesci-
ab quidem Bonacina. Haec omnia Dicastillus

4. Verum Auerfa de sacram. Ordinis, q̄est. 9. & alij communiter, assertant, quod Con-
cilium requirit coniunctiua utilitatem, & necessi-
tatem; idē non audeo ab ista sententia dicere.
Non putant tamen aliqui sententiam Partis Dia-
castilli improbabilem. Et idē Trullench de Sacra-
mentis lib. 6. capite unico, dub. 9. numer. 1. sic ait:
Bonacina, & Barbosa obseruant in dispensatione
interstitiiorum inter Diaconatum, & Sacerdo-
tium perere Concilium non solum utilitatem Ec-
clesie, sed etiam necessitatem: nam docet particu-
lam, Et, esse copularium: et si alij teatato-
res oppositum non improbaribiles sentiant, nempe
sufficere etiam, tum vel utilitatem, vel necessi-
tatem Ecclesie, prout expedire iudicauerit Episcopus.
Ita ille.

5. Et quia easus dies accidit, nota primo
cum Leandro de sacram. tom. 2. tral. 6. diff. 11.
q̄est. 21. quod prima causa, ut Episcopos dispensent
in interstitiis est necessitas, & utilitas Ecclesiastica. Per
necessitatem Ecclesie intelligit Concilium quā-
do deficiunt omnino ministri; ita ut per ordinatos
onera Ecclesie tam in Missarum celebratione, quam
in Ecclesiasticis ministeriis suppleri nequant. Per
utilitatem verò, quando pauci sunt ministri idonei.
Secunda causa dispensandi in interstitiis, est eis
prosulta ordinandi, cum grauitate, & integritate
coniuncta. Tertia est arctatio recipiendi Diacon-
atum, & Presbyteratum, ratione Beneficii recepti,
vel recipiendi, ex Tridentino s̄eff. 7. cap. 10. de Re-
formatione. Quarta est, magna virtus ordinandi,
aut excellentes in litteris prof. clus. Quinta deinde
que causa dispensandi ab interstitiis ab aliquo,
est studium in aliqua vniuersitate; ut scilicet, me-
dia Missarum celibratione, se possit in studiis laten-
tare.

6. Nota secundū, quod Dicastillus ob ſcrip-
to. 332. docet etiam, quod ego in part. 9. fatis firmi-
tute, posse scilicet Episcopum eadem die primam
Tonfuram, minores Ordines, & Subdiaconatum
confesse: & testatur se s̄e p̄ius ab Episcopis hoc
etiam vidisse.

7. Nota tertīo, quod Marchinus de sacram. Ordinis, tral. 1. part. 7. cap. 4. num. 3. nominat contra
me, & Ioann. de la Cruz Dominicānum, teneat,
Episcopos non posse dispensare ab interstitiis famili-
arem suum, alias non sibi subditum. Sed me citato, p̄ alii
nostram sententiam contra Marchinum tenet Pater
Auerfa de sacram. Ordinis, q̄est. 3. s̄eff. 9. Relinquit
tamen.

8. Nota quartū, me ſepius docuisse, posse Re-
gulares omnes ex priuilegio vbiique extra tempore in
ra à iure statuta ab Episcopis ordinari. Et ita nouis reu-
latis.

De Sacramento Ordinis Ref.XCII.&c. 317

§. Supra in Refol. 84. §.
Difficul-
tatem, & in
Ref. 85. §.
Affirmitur,
to, & in Ref.
86. 87. & 88.
& pro om-
nibus priu-
legiis con-
tentibus hoc
leges. Ne-
que per to-
tam. Ref. 84. §.
Gaudium, &
ex Ref. 90. §.
v. & in to-
91. 92. ex Ref.
sol. 259. §. i.

simè me citato mordicus docet, & firmat Leandrus de sacram. tom. 2. tral. 6. disput. 11. q. 23. Primo, ait ille, quia hoc priuilegium fuit olim concessum Mendi-
cantibus, & postea à Clemente VIII. abfque limi-
tatione confirmatum. Secundo, quia idem priuile-
gium concesserunt Alexander V I. & Eugenius IV.
Monachis S. Hieronymi, & S. Benedicti. Tertiò, quia
simile priuilegium concessit Clemens VII. Con-
gregationi S. Ioannis Evangelista in Portugallia.
Quarto denique, quia idem priuilegium concessit
Societati Iesu Gregorij XIII. die 21. Septembris
1582. qui licet prohibuerit illud communicari alii
Ordinibus, communicant tamen multi: nam alij
Summi Pontifices sucesores Gregorij XIII. priu-
legia Societatis Iesu & multis Ordinibus absolute
concesserunt. Et nouissime nobis discalecati, ipso-
rum priuilegia, nec non & Monachorum S. Hiero-
nymi, & S. Benedicti, & aliorum Ordinum, & Con-
gregationum, à S. D. N. Urbano VIII. absolutè, &
pari morte concessa, communicata furent anno
Domini 1634. die 28. Martij. Possumus ergo nos,
& omnes alij Regulares, virtute priuilegiorum,
a quoquaque Episcopo per extra tempora, quibus-
uis Ordinibus initiari. Hucusque Leandrus, cui ad-
de, me etiam citato, Patrem Auerlam ubi supra, de
Sacramenti Ordinis, queſt. 3. c. 7. q. 8. Qui vero aliquem,
ubi afferit hanc opinionem esse turam in praxi, &
testatur se vidisse illa practicata in pluribus Dice-
cebibus, & in Romana ipsa viba.

RESOL. XCV.

An Episcopus beneficij possit dispensare in intersticiis?
Et quid de illegitimitate ad minores Ordines? Ex p. 8.
tt. 2. Ref. 25.

Sup. hoc sup.
pra. in Ref.
145. Sed si.

Negativè responderet Marius Antoninus var.
refol. lib. 1. refol. 112. cas. 2. c. 8. cum non possit
iudicare de necessitate, vel utilitate Ecclesia non
suæ: & ita etiam docet Nauarrus lib. 1. de temp. ordin.
conf. 26.

2. Sed affirmatiuè respondeo cum Garcia de be-
neſic. tom. 1. part. 2. cap. 4. num. 14. vbi sic ait: Amplia-
tur, ut non solum possit eum ordinare Episcopus be-
neſicij, sed etiam cum eo diſpensare in interſticiis, &
etiam in illegitimitate ad minores Ordines: nam,
cum ratione beneſicij sit subditus illius, quod Ordines,
est etiam subditus quod omnia conceperint
Ordines, & illis annexa, ad 1. 2. ff. de iuris dicti omn. ind.
Ita ille, & post illum Squillante de priu. Cler. cap. 4.
num. 24.4. Acugna in Decreto Gratiani, part. 1. difſ.
17. num. 7. & Machadus de perfec. Confess. tom. 2. lib. 4.
part. 1. tral. 3. docum. 4. n. 5. vbi sic ait: [La quarta
difſcultad es, si el Obispo donde alguno tiene beneſicio
Ecclesiatico, no solo le pueda ordenar, sino tam-
bién darle reuerendas, diſpensar con el en los inter-
ſticios, e ilegitimidad, &c. Garcia, y otros defienden
que si; fundanse en que si por razón del beneſicio,
se le fugera, quanto a las Ordines, también ha de
quedar lugero a todas las cofas concernientes a las
Ordenes: puede segun principio de derechos; Conceſſo
aliquo, omne id concedi videatur, sine quo illud exiſtere
non poterit. No obstante, que Nauarro, y otros son de
contrario parecer, porque el Obispo, donde elta el
beneſicio, no puede hazer juyzio en la dispencion
de los interſticios, &c. de la necesidad, o utilidad
de Iglesia, que no es suya.] Ita ille: sed opinio Na-
uarii mihi non placet.

Tom. II.

RESOL. XCVI.

An ex aliqua iusta cauſa posſit Episcopus conferre ma-
iores Ordines die Dominica?

Et ſupponitur, quod maiores Ordines non niſi in Sab-
bathio Quatuor Temporum anni, aut in Sabbatho
Sancto, aut in Sabbatho ante Dominicam Paſſionis
dari poſſunt.

Et notatur, quod miiores Ordines Episcopus confeſſe
poterit tribus, aut etiam pluribus in qualibet Domini-
ca, aut festivo die, dummodo non videatur facere
Ordinationem generalem.

Et conſuetudo recepta Episcoporum concedit, ut Feria
ſexta vespere ante Sabbathum, in quo Sabbatho iure
poſſunt omnes Ordines confeſſi, liceat dare Ordines
miiores.

Etiamque aduertitur primam Tonſuram quoquis anni
tempore, quoquis die, hora, & loco dari poſſe?

Et an miiores Ordines ſimul cum Subdiaconatu eodem
die, eidemque confeſſi poſſunt? Ex part. 2. tral. 16.
& Miſc. 2. Refol. 18. alijs 30.

§. 1. **S**upponendum eſt ex communi doctrina,
ſicut Vasquez in 3. parti. tom. 5. difſ. 24. c. 5.
n. 25. Bonacina de Sacram. difſ. 8. queſt. unica, pural. 6.
num. 1. & alijs, quod maiores ordines, non niſi in
Sabbathio quatuor temporum anni, aut in Sabbatho
Sancto, aut in Sabbatho ante Dominicam Paſſionis
dari poſſunt. Hoc ſupponito, responderit affirmatiuè
ad calum propositum Villalobos in ſum. tom. 1. tr. 11.
dub. 13. vbi ſic ait. [Hafe de aduertit, que tambien
ſe pueden hazer los ordenes el Domingo ſiguiente
por la mañana, con tal que el, que ordena, y el que
ſe ha de ordenar continuen el ayuno del Sabado an-
tes, porque entones la mañana del Domingo, ſe
trae al Sabado por la continuacion del ayuno, como
dice en texto. Mas esto no lo ha de hazer el Obispo
ſin neceſſidad, laqual ſeria ſi el Sabado no las pudo
hazer, por hallarſe enfermo, que entones podra,
diferir las para el otro dia.] Ita ille ex Henriquez
quod ipſe minimè citat lib. 10. c. 12. n. 12. vbi ita afferit.
Poteſt Episcopus maiores Ordines Dominica ſe-
quenti poſt Sabbathum praedictum confeſſe, ſi cauſa
ſubſtit, dummodo ieunium Sabbati continuet uſque
ad Dominicam, quod continuari dicitur poſt Miſ-
ſan Sabbathi, niſi ſumperit abſolutionem.

2. Notandum eſt etiam circa praſentem mate-
riam de temporibus ordinandorum, quod miiores
Ordines Episcopus confeſſe poterit tribus, aut etiam
pluribus in qualibet Domini-ca, aut festivo die, dum-
modo non videatur facere ordinationem generalem,
& conſuetudo Episcoporum recepta concedit, ut feria
ſexta vespere ante Sabbathum, in quo Sabbatho
iure poſſunt omnes Ordines confeſſi, liceat dare
Ordines miiores. Ita Reginaldus tom. 2. lib. 30. tr. 1.
c. 5. n. 26. Henr. vbi ſupra. Villalobos n. 4. & Vasquez,
qui notat primam Tonſuram quoquis anni tempore,
quoquis die, quoquis hora, & loco dari poſſe, & contra
Nauarrum, & alios non eſſe iure veritum, eodem die
quatuor miiores Ordines, & unum ſacrum recipere,
& aliquando testatur ſe vidiffe miiores Ordines ſi-
mul cum Subdiaconatu, in codem die eidem confeſſe.
Ita ille vbi ſup. n. 47. & 48. quidquid in contrarium
aſſerat Reginaldus loco citato, n. 28. & alij.

Sup. hoc ibi-
fra in Ref.
99. §. 1. & 2.

Sup. hoc ibi-
dem §. 2. ad
mediū vers.
La prima-
Sup. hos mi-
iores Ordines ſimul cū
Subdiacona-
tu in Ref.
seq. & alijs
eius priu-
not.

RESOL. XCVII.

An ſecluſa conſuetudine, ſi ad eſt alicubi, poſſit Epis-
copo-

Dd 3 p. 8